

ולגדל אותם", אומר לנו ווילסון, ראש מחלקת שימור בפארק. מסתבר שבטבע תאומים זה עניין גדול. "צריכים להיות זהירים בטבע וכשאת אוחת שניים - אחד נצמד לבטן ואחד לגב - זה יותר קשה. לא כולן מצליחות. הן יודעות לגדל ילד אחד, לא שניים". המפגש עם גרמלין וחבריה, במקום שבו גודול התחילה את הכל ועשתה היסטוריה, מכה בי בעוצמה. להסתכל עליהם ולהבין אותנו. [הכתובת הייתה אורחת של חברת "ספארי קומפני"](#)

והוא קורא לחבריו לחבור אליו - השימפנזים חיים בקבוצות ומתאחדים סביב האוכל. אנחנו מבינים שכדאי להישאר במקום, כי מיד יגיעו היתר. והם אכן מגיעים: אם שנושאת על גבה תינוק יונק ואחריה אם נוספת, מבוגרת יותר. כמו אחותה גם היא תטפס על העץ וקודם תאמר שלום לזכר אלפא. הילד נצמד אל גבה, מתעצל לטפס לבדו. החוקרים מספרים לנו שזאת גרמלין, הנחשבת "סופר אימא". "היא בת 47, יש לה תשעה ילדים, שניים מהם תאומים. היא היחידה בטבע שהצליחה להוליד תאומים

◀◀ לפני המפגש עם השימפנזים ביער. השמירה על הכללים חשובה מאוד, היא נועדה להגן הן על השימפנזים שנמצאים בסכנת הכחדה (בשנות ה-60 חיו בשמורה כ-150 שימפנזים, לפני חמש שנים היו 100 והיום יש 90), והן על בני האדם. אנשי הצוות מסבירים לנו שיש לשמור על מרחק של לפחות עשרה מטרים מהשימפנזים, בעיקר כדי לא להעביר מחלות לבעלי החיים. הכללים אומרים כי יש להסתובב בקבוצות, לא להקיף את השימפנזה (מחשש שיתקוף) ולשמור על שקט. אנחנו נכנסים אל יער הגשם בתקווה לפגוש כמה שיותר שימפנזים. הלב דופק. החיפוש מסעיר, מעט מפחיד, כמו הלא נודע - זה רק אנחנו והם, בלי פילטרים, בלי מחיצות, בלי כלובים וסורגים. פתאום אנחנו שומעים מתוך הסבך נחירות שמתגברות למעין צעקה - משהו קורה, אנחנו רק לא יודעים עדיין מה. "הנה הוא", מצביע אחד החוקרים על שימפנזה גדול ומפואר שיושב על עץ, מנער ענף וקוטף פרי צהוב. "זהו פאדג', זכר האלפא", הוא אומר. הוא מצא אוכל

צילום: אדי גרלד